

Michał Proksa

Kormanice, woj. przemyskie

Informator Archeologiczny : badania 12, 28

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania objęły teren odkrytego w okresie międzywojennym cmentarzyska szkieletowego kultury ceramiki sznurowej. Stanowisko położone jest na terenie płaskolini, na wschód od drogi do Kamienia Wielkiego. Prace badawcze wykazały, że cmentarzysko zostało całkowicie zniszczone w okresie powojennym na skutek eksploatacji kruszywa.

Badania nie będą kontynuowane.

KORMANICE
woj. przemyskie

PP Pracownie Konserwacji
Zabytków
Oddział w Rzeszowie
Pracownia Archeologiczna

Badania prowadził mgr Michał Proksa, Finansowała Wojewódzka Dyrekcja Rozbudowy Miast i Osiedli Wiejskich w Przemyślu, Drugi sezon badań, Neolityczna osada kultury ceramiki wstęgowej rytej.

Przebadano około 23 ary. Prace koncentrowały się we wschodniej części osady. Odkryto zarysy kilku kolejnych domów słupowych wraz z towarzyszącymi im jamami zgrupowanymi wokół domostw. Materiał zabytkowy charakteryzuje wystąpienie dużej ilości obsydianu. Niekiedy występuje on razem z ceramicznym materiałem należącym do kultury bukowogórskiej. Znikoma ilość ceramiki bukowogórskiej świadczy raczej o istniejących kontaktach handlowych niż o penetracji osadniczej ludności tej kultury. Duży procent zabytków kamiennych tworzą narzędzia wykonane z krzemienia wołyńskiego. Narzędzia wykonane z surowca wołyńskiego, w większości należą do form charakterystycznych dla kultury bugo-dniestrzańskiej. Wydaje się, że import krzemienia wołyńskiego dokonywał się za pośrednictwem ludności tej kultury.

Do ciekawych odkryć w tej części osady należy znalezienie niewielkiej ilości ceramiki z fazy żelazowskiej kultury ceramiki wstęgowej rytej. Jest to o tyle istotne, że dotychczas najdalej na wschód wysunięte znaleziska żelazowskie grupowały się wokół Rzeszowa.

W zdecydowanej większości materiał znaleziony na osadzie należy do fazy nutowej kultury ceramiki wstęgowej rytej. Z tego okresu pochodzi większość obiektów na całej osadzie eksplorowanych również w okresach wcześniejszych przez Muzeum Okręgowe w Rzeszowie.

Jamy słupowe, które stanowią relikty domostw rozrzucone są chaotycznie. Dopiero szczegółowa analiza pozwala uchwycić zarys obiektów. Chaotyczność występowania jam spowodowana jest najprawdopodobniej wieloma fazami /chyba w obrębie fazy nutowej i początku żelazowskiej/ eksploatacji osady i nakładaniem się młodszych domostw na starsze.

Przewiduje się kontynuowanie badań.

KRAKÓW-BIEŻANÓW GAJ

patrz
epoka brązu